

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. Пловдив, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20245001000024 по описа за 2024 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 52/25.10.2023 г., постановено по т.д. № 51/2022 г. на ОС-С., с което са отхвърлени предявените от „Е.“ООД-гр.М. срещу “Е.“ЕООД-гр.С. главен иск по чл.327,ал.1 ТЗ във връзка с чл.79,ал.1 ЗЗД за сумата 102 827,15лв. с ДДС, представляваща цената на доставени, но незаплатени стоки по фактури, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 18.08.2022год. до окончателното ѝ изплащане, и акцесорен иск с правно основание чл.86 ЗЗД за сумата 2 223,29лв., представляваща мораторните лихви за забавено плащане на сумите по фактурите, считано от датата на падежа за плащане по всяка фактура до 19.08.2022год., и е осъдено “Е.“ ООД-гр.М. да заплати на “Е.“ ЕООД-гр.С. съдебните разноски по делото в размер на 3 950лв.

Жалбоподателят „Е.“ООД-гр.М. моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в жалбата от 23.11.2023 г., и да бъде постановено от въззивния съд решение, с което

предявените от дружеството искове да бъдат уважени. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал.1 във вр. с чл. 327, ал.1 от ТЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника „Е.“ЕООД-гр.С. да му заплати сумата 102 827,15 лв., представляваща неиздължена продажна цена на продадени струговани дървени колове, греди и технологична дървесина съгласно 7 броя фактури – фактура № 1/25.03.2022 г. за сума 15 520,18 лв., фактура № 2/6.04.2022 г. за сума 12 390 лв., фактура № 3/29.04.2022 г. за сума 13 752,98 лв., фактура №5/27.05.2022 г. за 22 708,68 лв., фактура №8/17.06.2022 г. за 19 471,39 лв., фактура №9/21.06.2022 г. за 744 лв. и фактура № 11/21.07.2022 г. за 18 249,92 лв., - ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба 18.08.2022 г., както и сумата 2 223,29 лв., представляваща мораторна лихва върху горепосочената главница, считано от датата на настъпване на падежа за плащане по всяка фактура съгласно чл. 303а, ал.3 от ТЗ до датата на предявяване на иска. Претендира за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата „Е.“ЕООД-гр.С. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмен отговор от 20.12.2023 г. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва предявените искове като неоснователни. Претендира за присъждане на разноски за въззивното производство.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Ищецът „Е.“ООД-гр.М. твърди с исковата молба от 18.08.2022 г., че в периода 25.03.2022 г.-21.07.2022 г. е продал на ответното дружество „Е.“ЕООД-гр.С. струговани дървени колове, греди и технологична дървесина на обща стойност 102 827,15 лв., за което са съставени посочените в исковата молба 7 броя фактури, които фактури са получени от ответното дружество в деня на съставянето им, отразени са в съответните дневници на двете страни по сделката и са надлежно осчетоводени в счетоводствата им. Твърди, че съгласно чл.303а, ал.3 от ТЗ, ако не е уговорен срок за плащане, паричното

задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване на фактура или на друга покана за плащане, но ответникът не е извършил никакво плащане по задължението. Затова моли ответникът да бъде осъден да му заплати исковата сума 102 827,15 лв. ведно със законната лихва върху нея от датата на подаването на исковата молба в съда и ведно с мораторна лихва в размер на 2 223,29 лв. за забавеното плащане за периода от датата на настъпване на падежа за плащане по описаните 7 броя фактури до датата на исковата молба.

С отговора на исковата молба от 19.09.2022 г. ответникът „Е.“ЕООД-гр.С. оспорва исковете като неоснователни и възразява, че в случая по седемте броя издадени фактури не са налице реално сключени и извършени договори за продажба, ищецът-продавач не е прехвърлял никакви вещи на дружеството-купувач и ответник по делото, а с тези 7 броя фактури са документирани нереални/фиктивни сделки. Твърди, че дружеството-ищец е вписано в ТР на 2.03.2022 г. и продава на ответното дружество струговани колове на стойност 15 520,18 лв. с фактура от 25.03.2022 г., като няма никакъв превозен документ за дървесните заготовки, няма приемо-предавателен протокол, а само една фактура. Заявява, че в исковата молба няма нито дума за реално извършени продажби, а се твърди само че са налице издадени от „Е.“ООД фактури, които са получени от „Е.“ЕООД, без да се посочи, че това е ставало физически от едно и също лице. Заявява, че учредител на дружеството-ищец и негов управител е лицето Ф.К.Р., което лице по същото време е и генерален пълномощник (на практика с неограничени правомощия) на ответното търговско дружество. Заявява, че Ф.Р. е подписвал и като представител на „продавача“, и като пълномощник на „купувача“ процесните фактури и за него не е представлявало никаква трудност да изготвя каквито иска фактури за краткия период от 25.03.2022 г. до 21.07.2022 г., тъй като именно в този период управителят на дружеството-ответник Ъ. Е. е нямала физическа възможност да пребивава в Б. и да следи за работата на дружеството, а пълномощникът Р. е знаел за всички тези обстоятелства. Твърди, че дружеството-ищец е нямало техническата възможност да изработва описваните във фактурите изделия от дърво, то е нямало и назначен персонал за такива дейности. Твърди, че между дружествата е нямало никакъв подписан договор или рамково споразумение за подобни покупко-продажби или най-малкото управителят на „купувача“ Ъ. Е. не е

била информирана за подобен договор. Твърди, че е налице целенасочено и системно задлъжняване на ответното търговско дружество към ищцовото, в което Р. е съсобственик в капитала му и негов управител. Твърди, че между страните по делото не са били налице реални и валидни правни сделки по продажба на изделия от дърво, поради което исковете са неоснователни. Твърди, че приложените от ищеца 7 броя фактури не обосновават наличие на валидно задължение, тъй като зад тези фактури не се намират действително извършени сделки по продажба и на практика няма нито едно годно доказателство, което да насочва за реално извършени сделки.

С допълнителната искова молба от 17.10.2022 г. ищецът заявява, че между страните са сключвани търговски сделки по смисъла на чл. 286 и сл. от ТЗ. Твърди, че дружеството-ищец е започнало да осъществява търговска дейност след вписването му в ТРРЮЛНЦ, закупувало е стоки, които впоследствие е продавало. Заявява, че стругованите колове са краен продукт, а не необработена дървесина, поради което не се прилага режима за превоз на необработена дървесина. Заявява, че след справки в счетоводството на двете дружества лесно може да се установи от къде е закупил стоката ищеца, кога е продадена на ответника, как е превозена до Р.Т. от ответника и на кого е продадена от него, като за направения износ от ответника са създадени всички изискуеми по закон документи и стоката е съпроводена с тези документи до Т.. Заявява, че всички търговски сделки са осчетоводявани в счетоводството на ответника и въз основа на счетоводните данни са извършвани разчетите, в т.ч. и с бюджета, като за извършения износ на изделия от дърво ответното дружество е възстановявало ДДС. Заявява, че в нормативната уредба липсва изискване за сключване на договор или търговско споразумение, за да може двете търговски дружества да сключват сделки за покупко-продажба. Оспорва като невярно твърдението на ответника, че е налице целенасочено и системно задлъжняване на ответното търговско дружество към ищцовото, защото за направените износи от страна на ответника са постъпвали суми по сметката на дружеството и това е отразено счетоводно, което лесно може да се провери чрез ССЕ, като по едни от износите са постъпвали суми след износа, а по други са приспадани суми от преведени вече аванси на дружеството от клиенти в Т.. Заявява, че съгласно константната практика на ВКС отразяването на фактурата в счетоводните регистри на двете страни, вписването ѝ в дневниците за

покупко-продажби и в справките-декларации по ЗДДС, както и ползването на данъчен кредит по сделките от задължената страна, представляват признание за възникването и за размера на задълженията, за които е съставена фактурата, като в случая седемте фактури са отразени в счетоводните регистри на двете страни, вписани са в дневниците за покупко-продажби и в справките-декларации по ЗДДС и ответното дружество е ползвало данъчен кредит по сделките. Заявява, че освен седемте фактури за извършената продажба, впоследствие за износа на изделията от дървесина, направен от ответното дружество, са съставени изискуемите от закона документи в това число митнически декларации, инвойс фактури, международни товарителници (ЧМР), сертификат за движение на стоките (ATR) и фитосанитарен сертификат, който се издава от БАБХ. Заявява, че митническите декларации са приключени, което удостоверява, че стоката е стигнала до крайния получател в Р.Т.. Заявява, че стругованите дървени колове, греди и строителна дървесина са закупени от българския пазар в готов вид от страна на ищеца и са продадени на ответника, като ответното дружество е извършило износ на същите и е получило плащане от купувачите.

С отговора на допълнителната искова молба от 4.11.2022 г. ответникът „Е.“ЕООД заявява, че дори и да бъде прието, че издаването на 7 броя фактури представлява търговски сделки, ищецът не може да избегне ангажирането на доводи и доказателства, за да установи наличието на реално осъществени доставки на посочените във фактурите стоки, а към допълнителната искова молба не са приложени доказателства с такъв характер. Твърди, че посочените във фактурите видове дървесни изделия попадат в режима за издаване на превозни билети при транспортирането им и липсата на представени превозни билети за количествата „продадени“ от ищеца на ответника дървесни изделия показва, че реални сделки между двете дружества няма извършени. Твърди, че по отношение на дружеството-ищец не е налице валидна регистрация в ИАГ-С. относно лесовъдна практика или такава като доставчик, която регистрация е задължителна, както и че не е налице и регистрация за осъществяван видеоконтрол на евентуално наличните негови складове с дървесина, за регистрация на GPS-апаратура и точки за контрол, както и още много други нормативни изисквания. Заявява, че учредител на дружеството-ищец и негов управител е лицето Ф.К.Р. и припокриването на функциите му като управител на дружеството-ищец и

пълномощник на дружеството-ответник е силно смустващ факт относно достоверността на документалните волеизявления, обективирани в процесните фактури, на които се основава искът. Заявява, че неговата дейност в качеството му на пълномощник на ответното дружество и управител на ищцовото дружество е предмет на данъчна проверка от ТД на НАП-П., както и на проверка от Сектор „Икономическа полиция“ при ОДМВР-С. във връзка с подадени от ответника сигнали за нарушаване на данъчното законодателство и евентуално наличие на документални измами. Заявява, че с оглед постъпилата допълнителна искова молба, в която е направено позоваване на практика на ВКС относно доказателствената стойност на създадените и осчетоводени фактури, като се избягва темата за лицето, което е извършило пряко такова документиране, следва да се има предвид, че по отношение на дейността на Р. е налице забрана за подобни фактически и правни действия, каквато е записана в чл. 38, ал. 1 от ЗЗД. Заявява, че Р. не е получавал съгласие да договаря като пълномощник на дружеството-ответник с дружеството-ищец, което дружество също представлява. Заявява, че в изключително подробното пълномощно, което му е дадено от Т. Е. и което е приложено към първоначалния писмен отговор, няма такова съгласие. Заявява, че затова и само на това основание всички „сделки“, за които са съставени процесните 7 фактури, са в състояние на висяща недействителност, за каквато може да претендира само управителят на ответното дружество „Е.“ЕООД, в подкрепа на което е ТР №5/2014 г. на ВКС, ОСГТК. Възразява, че в подкрепа на твърденията си за реално съществуващи сделки в допълнителната искова молба се излагат твърдения за осъществяван износ на тези количества дървесни изделия и към молбата са приложени инвойс-фактури, минтически декларации, ЧМР и други съпътстващи износа документи, но това не обосновава твърденията, че записаните в процесните 7 броя фактури стоки са идентични с посочените в износните документи, съответно, ищцовото дружество не може да установи такава идентичност, тъй като не представя доказателства за такъв факт. Оспорва твърдението от допълнителната искова молба, че дружеството-ответник било извършило износ на дървените изделия и било получило плащане от купувачите или били приспаднати някакви аванси, получени от ответника. Заявява, че нито е налично плащане по банковата сметка на ответното дружество за такъв износ, нито са налице протоколи за прихващане по евентуално платени авансово

суми от стойността на осъществения износ. Заявява, че в подкрепа на извода, че от страна на ищцовото дружество са налице действия по умишленото задлъжняване на дружеството-ответник, е и фактът, че по-голямата част от изнесените дървесни изделия по представените документи за износ са в посока на търговското дружество „Т.е.ю.д.т.“ООД-Т., което дружество е в преки договорни и доверителни отношения с лицето Г.А.Е., като от една страна на същия е дадено пълномощно на 15.12.2021 г. да представлява дружеството на територията на Р. Б. относно сделки за закупуване на горски материали, да подписва договори, да подава и получава документи и т.н., а също така между турското търговско дружество и Е. е налице и сключен консултантски договор от 20.01.2022 г. за сродни дейности, като това лице Г. Е. съгласно удостоверението за актуално състояние от ТР на дружеството-ищец „Е.“ООД е мажоритарен собственик на дяловете в неговия капитал. Твърди, че по силата на консултантския му договор дървесните изделия биха могли да бъдат изнесени директно от ищеца „Е.“ООД за „Т.е.ю.д.т.“ООД, а не да преминават през патримониума на ответното дружество. Твърди, че тази документална машинация има само една цел – да се задължи ответното дружество „Е.“ЕООД спрямо „Е.“ООД, от което пряк имуществен интерес освен лицето Ф.Р. има и лицето Г. Е.. Поддържа твърдението, че между страните по делото не са извършени реални и валидни правни сделки, алтернативно, че относно твърдените сделки е налице недействителност поради противоречието на волеизявленията и действията на пълномощника на ответното дружество Р. с разпоредбата на чл. 38, ал.1 от ЗЗД. Твърди, че приложените към допълнителната искова молба митнически декларации, инвойс-фактури, ЧМР, сертификати на стоките, фитосанитарен контрол не доказват наличието на валидни сделки между двете дружества-страни по делото. Твърди, че приложените от ищеца 7 броя фактури не обосновават наличие на валидно задължение, тъй като зад тези фактури не се намират действително извършени сделки по продажба и на практика няма нито едно годно доказателство, което да насочва за реално извършени 7 сделки.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че дружеството-ищец „Е.“ООД, представлявано от управителя Ф.К.Р., като продавач е съставило и предало на ответното дружество „Е.“ЕООД, представлявано от пълномощника Ф.К.Р., като купувач процесните 7 броя фактури, описани в исковата молба за продадени стоки общо за сумата

102 827,15 лв. с включен ДДС. Съдът приема въз основа на заключението на ССЕ за установено, че процесните фактури са били надлежно осчетоводени в счетоводствата на двете дружества, включени са в дневниците за продажби и в справките-декларации по ЗДДС на ищеца и, съответно, в дневниците за покупки и в справките-декларации по ЗДДС на ответника, и размерът на задължението на ответника към ищеца за главница по процесните фактури е 102 827,15 лв. Съдът приема, че впоследствие закупената обработена дървесина е изнесена от ответното дружество „Е.“ООД за дружества в Т., видно от представените митнически документи по делото. Съдът посочва, че сключването на устен договор за търговска продажба на струговани дървени колове, греди и технологична дървесина се оспорва от ответното дружество, което твърди, че тези сделки, за които са издадени процесните фактури, са невалидни „фиктивни“ сделки, сключени от Ф.К.Р. като управител на ищеца „Е.“ООД и като пълномощник на ответника „Е.“ЕООД в нарушение на забраната по чл. 38,ал.1 от ЗЗД. Съдът приема, че Р. е пълномощник на ответното дружество, видно от генералното пълномощно, издадено от управителя на ответното дружество Ъ. Д. Е., гражданка на Р.Т., което е с нотариална заверка на подписите и с нотариална заверка на съдържанието от 23.09.2020 г., с което генерално пълномощно тя не е овластявала Р. да договаря сам със себе си или с трето лице, което той също представлява, като по делото е установено, че в процеса на сключване и изпълнение на тези търговски продажби тя не е пребивавала на територията на Р. Б.. Съдът посочва, че в случая Р. е бил управител (органен представител по закон) на дружеството-ищец „Е.“ООД и пълномощник на ответника „Е.“ЕООД с генерално пълномощно, издадено от управителката Ъ. Е., без в упълномощителната сделка ответното дружество да е овластило пълномощника да договаря сам със себе си като физическо лице или като представител на друго трето лице. Съдът посочва, че ако условията не удовлетворяват упълномощителя, само той може да се позове на забраната по чл. 38,ал.1 от ЗЗД, включително чрез възражение по насочен срещу него иск за изпълнение на този договор. Съдът посочва, че забраната по чл.38,ал.1 от ЗЗД намира приложение в случаите на договаряне на органен представител на търговско дружество от името на дружеството сам със себе си като физическо лице или като пълномощник на друго лице, което също представлява, като относно последиците за действителността на сделката, сключена в

отклонение на нормата на чл. 38,ал.1 от ЗЗД, следва да се съобрази решение № 60149/19.07.2021 г. на ВКС по т.д. № 2376/2019 г., 1 ТО. Затова съдът приема, че процесните търговски сделки на продажба на стоки по седемте фактури са недействителни (фиктивни) сделки, той като са сключени от Р. като управител на „Е.“ООД и пълномощник на „Е.“ЕООД без да е овластен с право да договаря сам със себе си или с друго лице, което представлява, като упълномощителят Ъ. Е. като управител на „Е.“ЕООД, от чието име са сключени сделките, прави възражение в настоящия процес по насочен срещу ответното дружество иск за изпълнение на тези договори и, съответно, отказва да ги потвърди, тъй като тези сделки не са в интерес на ответното дружество и условията по тях не я удовлетворяват. Съдът приема за установено, че Р. е съставил процесните фактури за сключени между ищеца като продавач и ответника като купувач търговски продажби на обработена дървесина, той е занесъл процесните фактури на счетоводителя Г., който е водел счетоводствата и на двете търговски дружества и който надлежно е осчетоводил процесните фактури, Р. е възложил на Р.Я., действаща като ЕТ“Р.-Р.Я.“-гр.П., която е пълномощник на ответника „Е.“ЕООД, да изготви митнически документи за износ на закупената обработена дървесина в Т. и пак Р. е възложил на „А.***“ЕООД-гр.С. да превози стоката от базата на „П.в.“ЕООД-гр.В. до купувачите в Р.Т.. Съдът намира, че Р. въпреки предоставената му от съда възможност не е представил доказателства да е уведомил Ъ. Е. като управител на „Е.“ЕООД за тези си действия, нито че е искал нейното съгласие за сключване на процесните сделки. Съдът преценява, че е безспорно установено от събраните по делото доказателства и че процесните сделки са в интерес на Ф.Р. и Г. Е., които са съсобственици и съдружници в „Е.“ООД. Затова съдът преценява, че следва да отхвърли иска за заплащане на цената като неоснователен, тъй като търговските продажби по седемте фактури са недействителни сделки, сключени от Р. в нарушение на забраната по чл. 38,ал.1 от ЗЗД, без той да е овластен да договаря сам със себе си или с трето лице, което също представлява, и които не се потвърждават от упълномощителя Ъ. Е. като управител на „Е.“ЕООД. Съответно, затова съдът преценява, че е неоснователен и акцесорният иск за присъждане на лихви (мораторна и законна).

С въззивната жалба жалбоподателят твърди, че окръжният съд неправилно е приел, че търговските продажби по процесните 7 бря фактури

са недействителни сделки, сключени от Р. в нарушение на забраната по чл. 38,ал.1 от ЗЗД, без той да е овластен да договаря сам със себе си или с трето лице, което също представлява, и които не се потвърждават от упълномощителя Ъ. Е. като управител на „Е.“ЕООД. Заявява, че правилото на чл. 40 от ЗЗД е неприложимо спрямо органното представителство на търговско дружество, като този отговор следва пряко от разясненията по т.2 от ТР №3/15.11.2013 г. на ВКС по т.д. №3/2013 г., ОСГТК. Заявява, че съгласно посочена практика на ВКС се приема неприложимост на разпоредбата на чл.40 от ЗЗД спрямо търговско дружество, което сключва сделки с трети лица чрез законния си представител, като тя изключва приложението на чл. 40 от ЗЗД и в случай, че договарянето от името на дружествата е извършено от свързани лица. Твърди, че Ф.Р. е действал в обема на представителната му власт при сключване на процесните сделки. Заявява, че управителят на дружеството-ищец е бил търговски пълномощник на ответника и обемът на представителната му власт е уреден в чл. 26,ал.1 от ТЗ, а ограниченията в пълномощията му са императивно посочени в чл.26,ал.2 от ТЗ. Заявява, че по делото са приложени и приети като доказателства два броя пълномощни за представителство, в които са изброени всички възможни действия, които Р. има право да извършва от името на представляваното дружество. Заявява, че от прочита на клаузите се установява, че на практика пълномощникът е имал правата да осъществява цялата дейност на ответника на територията на Б., както и е било всъщност, като няма данни управителят Ъ. Е. да е гласувала доверие другиму или сама да е управлявала или представлявала дружеството. Заявява, че предметът на дейност на „Е.“ЕООД е износ на дървен материал от Б. за Т., което съвпада със сделките по процесните фактури, като от заключението на вещото лице се установява, че тези сделки са реални, противно на твърденията на ответника, и че дървеният материал е изнесен за Т. на името точно на ответното дружество. Заявява, че приходите от продажбата на този дървен материал също са постъпили в патримониума на ответника, а не на ищеца. Твърди, че Р. като търговски пълномощник на „Е.“ЕООД е действал в интерес на това дружество при сключване на процесните сделки и са неоснователни твърденията на ответника за целенасочено и системно задлъжняване на ответното търговско дружество към ищеца, като по едни от износите са постъпвали суми по сметка на ответника, а по други са приспадани суми от

преведени вече аванси на дружеството от клиенти в Т.. Заявява, че фактът, че „Е.“ООД е било новорегистрирано дружество, което не е имало назначен персонал и дървообработващи машини, е без значение, тъй като стругованите дървени колове, греди и строителна дървесина са закупени от ищеца от българския пазар в готов вид, продадени са на „Е.“ЕООД и са изнесени от това дружество в Т., като липсата на персонал и техника е без значение в случая, доколкото дейността на ищеца е била търговия, а не производство. Заявява, че фактурата е доказателство, установяващо договор за търговска продажба на стоки, в случаите, когато съдържа всички необходими елементи от съдържанието на сделката (вид на стоката, стойност, начин на плащане, имена на лицата, положили подписи за продавач и купувач, време и място на съставянето ѝ), като вписването ѝ в дневниците за продажби и покупки на продавача и купувача, както и отразяването на стойността ѝ в справките-декларации по ЗДДС и ползването на данъчен кредит, представляват признание за възникването и за размера на задълженията, за които е съставена фактурата, поради което следва да се приеме за признато от страна на ответника възникването и изпълнението на сделките, за които са издадени процесните 7 броя фактури, тъй като при ответното дружество стойността на тези сделки е отразена в справките-декларации по ЗДДС и е ползван данъчен кредит за тях. Твърди, че възражението на ответника за недействителност на сделките на основание чл. 38,ал.1 от ЗЗД е преклудирано и не следва да бъде разглеждано от съда. Заявява, че в отговора на исковата молба ответникът не се е позовал на нормата на чл. 38,ал.1 от ЗЗД като основание за относителна недействителност на сделките, последица от което е преклудиране на това възражение, което е наведено едва с писмения отговор на допълнителната искова молба. Твърди, че затова като го е разгледал и още повече като го е приел за основателно, окръжният съд е допуснал нарушение на процесуалните правила, което е рефлектирало върху законосъобразността на съдебното решение. Заявява, че възражението за относителна недействителност е защитна теза на ответника и опит да избегне плащането на ищеца на стойността на сделките при условие, че дървеният материал, закупен по тях, е изнесен на името на ответника в Т.. Заявява, че е налице потвърждаване на действията на пълномощника по силата на чл.301 от ТЗ, дори да се приеме, че забраната по чл.38,ал.1 от ЗЗД намира приложение в отношенията между страните, тъй като ответникът е потвърдил процесните

сделки много преди предявяване на иска, в резултат на което относителната недействителност е санирана. Заявява, че от ССЕ се установява, че от представеното банково извлечение на дружеството за периода месец януари на 2022 г.-31.07.2022 г. е видно, че са получени два превода от „Т.е.“-Т. – 5.01.2022 г. 7 800 лв. (4 007 евро) и на 29.03.2022 г. 13 601,95 лв. (6 982,35 евро), а на 11.04.2022 г. по сметката на дружеството е постъпила сумата 15 800 лв. (8 000 евро), но от извлечението не става ясно от кого и за какво, а от представените от ответника фактури, издадени от „Т.е.“-Т. е видно, че дружеството е получавало аванси, но кога и в какъв размер на вещото лице не е била предоставена информация. Заявява, че окръжният съд не е коментирал безспорния факт, че ответното дружество не е оказало необходимото съдействие на вещото лице за изготвяне на експертизата, като не е предоставило документи или е предоставило избирателно само някои от тях, при това такива, които обслужват изцяло неговата теза. Моли въззивната инстанция да прецени цялостното процесуално поведение на ответника, като приложи като последица приемането за доказани на обстоятелства, за които страната е създала пречка за събирането им. Заявява, че общо взето защитата на ответника се изразява във внушение за „измамливи действия“ от страна на Ф.Р. като негов търговски пълномощник, за което обаче липсват данни и доказателства за образувано досъдебно производство за извършено престъпление от общ характер, както и за образувано наказателно производство по тѣжба на „ощетеното юридическо лице“. Заявява, че в случая ответникът се задоволява с неподплатени твърдения за „измамливи действия“, но е налице купуването на дървен материал от „Е.“ООД от фирми-производители в Б., заплащането на този дървен материал пак от „Е.“ООД на продавачите на материала, продажбата на материала на „Е.“ЕООД, износът от името на „Е.“ЕООД в Т. на същия този материал при липса на заплащане на стойността на материала от износителя „Е.“ЕООД на „Е.“ООД, при това при износителя има банкови преводи за получени суми след извършения износ. Заявява, че отговорът на въпроса при това положение кой е облагодетелстван от реално извършените сделки и кой е ошетенният търговец, е еднозначен – по сделките „Е.“ЕООД е само и единствено получател, получил е и е изнесъл дървения материал и е започнал да получава плащания за стойността му от търговските си контрагенти, но „Е.“ЕООД не е заплатил стойността на произведената, закупена и изнесена дървесина нито на производителите, от

които „Е.“ООД я е закупило, нито на дружеството, което му е у продало – ищецът по делото. Заявява, че при това положение напълно недобросъвестно и в разрез с добрите търговски практики ответникът се домогва да се освободи от задължението си да заплати покупната цена на изнесения от него в Т. дървен материал на дружеството, от което е закупен, „Е.“ООД, като се позовава на липса на упълномощаване за договаряне по чл. 38, ал. 1 от ЗЗД. Заявява, че няма данни след износа на дървения материал „Е.“ЕООД да се е противопоставило на износа и да е върнало дървения материал обратно в Б., напротив, материалът е получен и продаден от „Е.“ЕООД в Т. срещу суми, които са постъпили по неговата банкова сметка, а, както се установява и от заключението на ССЕ, и срещу приспадане на авансови плащания, за които отново „Е.“ЕООД не е доказало друго основание за получаването. Заявява, че по делото са приети като доказателства и документи, удостоверяващи износа на фактурираните стоки от Б. за Т., като те са оформени от Р.Ц.Я. в качеството ѝ на пълномощник на „Е.“ЕООД по силата на пълномощно с нотариална заверка на подпис от 28.02.2011 г., като упълномощител по сделката е управителят на „Е.“ЕООД О.Ч., а не Ф.К.Р., които документи също са доказателство за извършения износ на фактурираните материали и опровергават твърденията на ответника за липса на реално извършени сделки. Заявява, че след износа, още повече след получаване на преводите „Е.“ЕООД не се е противопоставило на сделките, напротив, до предявяване на иска е налице пълно мълчание, т.е. конклюдентно потвърждаване по чл. 301 от ТЗ. Заявява, че поведението на ответника е типичен пример за злоупотреба с право, тъй като позоваването на чл. 38, ал. 1 от ЗЗД се прави единствено в опит търговецът да ползва само ползите от действията на своя пълномощник, като избегне вредите. Заявява, че процесните сделки са извършени изцяло в интерес на „Е.“ЕООД – износът на дървения материал в Т. е на тяхно име и именно в техния патримониум са постъпили приходите от продажбата им, като за да ги изнесе в Т. „Е.“ЕООД ги е придобило от „Е.“ООД и това придобиване не е безвъзмездно, а е равно на стойността на фактурите за продадения материал. Твърди, че окръжният съд не се е съобразил с неоспорената експертиза и при пренебрегване на задължителната съдебна практика е изложил неправилни изводи, тъй като дори да се приеме, че са налице относително недействителни сделки, то те са потвърдени от ответника по чл. 301 от ТЗ чрез извършване на износа на придобитите със сделките

стоки и получаване на плащания за тяхната стойност, както и чрез осчетоводяването им.

С отговора на въззивната жалба ответникът по нея заявява, че защитната теза на жалбоподателя се основава на твърдението, че спрямо настоящия казус е неприложима разпоредбата на чл. 38,ал.1 от ЗЗД, като аргументи в полза на тази теза на въззивника се черпят от практика на ВКС, според която разпоредбата на чл. 40 от ЗЗД е неприложима към органното представителство на търговското дружество. Заявява, че при внимателен прочит на съдебната практика се установява, че решенията, в които се отрича приложението на чл. 40 от ЗЗД към органното представителство, масово се позовават на мотивите към т.2 от ТР №3/15.11.2013 г. по т.д. № 3/2013 г. на ВКС, ОСГТК, като правният извод при тези съдебни актове се извежда от прилагането по аналогия на разпоредбата на чл. 38,ал.1,пр.2 от ЗЗД и щом тази правна норма не е приложима при търговските дружества, то неприложима е и нормата на чл.40 от ЗЗД. Заявява, че срещу този подход могат да бъдат изложени възражения с оглед същността на органното представителство, както и тъй като е недопустимо подобно правоприлагане по аналогия от мотивите на тълкувателно решение, а също и защото хипотезите на нормите на чл. 38,ал.1,пр.2 и тази на чл.40 от ЗЗД са различни и не могат да бъдат квалифицирани като подобни случаи по аргумент от разпоредбата на чл. 46,ал.2,изр.1 от ЗНА. Заявява, че законодателят е терминологично прецизен и последователно борава с по-широкото понятие „представител“, когато иска да обхване всички форми на представителство, и с по-тесните понятия „пълномощник“, „упълномощител“, „упълномощаване“, „пълномощие“, когато иска да ограничи приложното поле на нормата до случаите на доброволно представителство, поради което липсва основание за стеснително тълкуване на термина „представител“, употребен от законодателя в чл. 40 от ЗЗД. Отбелязва разликата между доброволното представителство, до което упълномощителя прибегва за да преодолее трудностите и неудобствата, които могат да възникнат при сключване на една сделка, и органния представител при търговските дружества, който не е само едно удобство, а правна необходимост, продиктувана от особеностите на органната структура на юридическите лица, които придобиват права и задължения чрез своите органи съгласно чл. 131,ал.2 от ЗЛС. С оглед съображенията във въззивната жалба относно правомощията на органния

представител, какъвто се явява управителят на търговското дружество-въззивник, и договорният представител, какъвто се явява лицето Ф.Р. спрямо въззиваемото търговско дружество по силата на предоставеното му пълномощно през 2020 г. от Ъ. Е., която е встъпила като управител (органен представител) на въззиваемото дружество след смъртта на баща си, се излага съображения относно същността на органиния представител в ООД съобразно действащите разпоредби на ТЗ. Заявява, че в решение № 567/4.11.2008 г. на ВКС по т.д. № 54/2008 г., 1 ТО е прието, че при органното представителство не намира приложение правилото на чл. 301 от ТЗ за потвърждаване на действия без представителна власт, ако търговецът, от чието име са извършени, не им се противопостави веднага след узнаването, като според съда разпоредбата регламентира потвърждаване на действия, осъществени от лице, различно от търговеца, т.е. не от органиния представител на търговското дружество. Заявява, че доводите във въззивната жалба за това, че управителят на дружеството-въззивник бил действал добросъвестно в рамките на предоставеното му пълномощно в полза на дружеството-въззиваем, не се подкрепят от нито едно доказателство от събраните писмени такива. Заявява, че е установено, че Р. е сключил процесните сделки в рамките на твърде кратък времеви период от месец март до месец юли на 2022 г., като за тези действия от името и за сметка на „Е.“ОООД той не е уведомил по нито един възможен способ управителя Ъ. Е.. Заявява, че доводите относно достоверността на документираните сделки между двете дружества, извършени от едно и също лице в различно качество спрямо двете дружества, както и цитирането на съдебна практика досежно удостоверяването на тези сделки, в случая са неотнормими с оглед отхвърлителното основание в атакуваното съдебно решение на окръжния съд. Заявява, че е невярно направеното във въззивната жалба твърдение за наличие на преклузия спрямо възражението за недействителност на сделките на основание чл.38,ал.1 от ЗЗД, защото в писмения отговор на допълнителната искова молба е направено подробно изложение по възражението за приложимостта на чл.38,ал.1 от ЗЗД. Твърди, че са неоснователни изложените във въззивната жалба съждения относно наличие на потвърждаване на действията на пълномощника на дружеството-въззиваем от страна на управителя му, тъй като подобни действия (нито фактически, нито правни) от страна на Ъ. Е. не са извършвани. Заявява, че в жалбата се посочва, че по банковите сметки на дружеството-

въззвиваем били постъпвали суми в процесния период от контрагенти, но по делото е установено, че след 2020 г. с банковите сметки на дружеството пряко и еднолично се е разпореждал и управлявал управителят на дружеството-въззвивник Ф.Р., като същото се отнася и до контрола върху счетоводната документация на „Е.“ЕООД, който изцяло се е осъществявал от Р.. Заявява, че управителят не е бил информиран по никакъв начин както за движасията на суми по сметките на дружеството, целта на изразходване на средствата, сключените договори и тяхното изпълнение, поради което не е налице приложимост на разпоредбата на чл.301 от ТЗ, тъй като управителят на дружеството-въззвиваем не е узнала нищо от фактите, за които се споменава във въззвивната жалба.

Съгласно разпоредбата на чл. 327, ал.1 от ТЗ купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи, освен ако е уговорено друго. В случая ищецът претендира, че е продал на ответника стока на обща стойност 102 827,15 лв. във времето от 25.03.2022 г. до 21.07.2022 г., за което са били съставени посочените в исковата молба 7 броя фактури, в всяка от които са посочени конкретни стоки и конкретни цени. Страните по спора са две търговски дружества и се касае за установени между тях търговски отношения по продажбата на еднотипни стоки (дървени колове, греди и технологична дървесина) за посочената като обща сума цена, поради което претенцията се основава на тази договорна връзка и на нормата именно на чл. 327, ал.1 от ТЗ. Няма спор, че всички сделки продажби по седемте броя фактури са сключени от дружеството-ищец „Е.“ООД чрез неговия управител Ф.Р. и от дружеството-ответник „Е.“ЕООД чрез неговия пълномощник Ф.Р.. В случая Р. безспорно е действал като органен представител (управител) на търговското дружество-ищец „Е.“ООД и като представител по пълномощие на търговското дружество-ответник „Е.“ЕООД. Пълномощното от дружеството „Е.“ЕООД за Р. е представено с отговора на исковата молба от ответното дружество (л.30 от досието на делото на ОС). Видно е от този документ, че той е генерално пълномощно, с което Ъ. Д. Е. в качеството ѝ на управител на „Е.“ЕООД, управляващ и представляващ това дружество, във връзка с осъществяването на дейността на същото упълномощава Ф.К. Р. да осъществява представителство пред множество органи, власти, учреждения, институции, лица, както и да сключва от името и за сметка на дружеството всякакъв вид договори, споразумения и

спогодби и др., и във връзка с тези обстоятелства да го представлява пред нотариуси, трети физически или юридически лица, както и да представлява дружеството пред трети юридически или физически лица, да сключва договори и споразумения, да определя всички условия по тях, да извършва парични трансфери в страната или чужбина, което генерално пълномощно е заверено относно подписа и съдържанието от нотариус на 23.09.2020 г. Видно е от текста на това генерално пълномощно, че в него не е посочено възнаграждение за пълномощника, поради което Ф.Р. съгласно този документ не може да се приеме да е търговски пълномощник на дружеството-ответник по спора „Е.“ЕООД. Не се нито твърди, нито установява между дружеството и Р. да е сключен договор по чл.27 от ТЗ. Установява се следователно, че в случая Р. е представител на ответното дружество по смисъла на чл. 36,ал.1,предл.2 от ЗЗД – той представлява търговското дружество „Е.“ЕООД по волята на представлявания, изразена от неговия управител Ъ. Е. в генералното пълномощно от 23.09.2020 г., като съгласно чл.36,ал.2 от ЗЗД последиците от правните действия, които представителят Р. извършва, възникват направо за представлявания „Е.“ЕООД. Затова в случая в отношенията между представителя Р. и представлявания „Е.“ЕООД приложение намират разпоредбите на чл.38,ал.1 от ЗЗД, на чл.40 от ЗЗД и на чл. 42,ал.2 от ЗЗД. Тъй като Р. е сключвал отделните сделки като органен представител-управител на дружеството-ищец и като представител по договаряне-пълномощник по чл. 36,ал.1,предл.2 от ЗЗД на дружеството-ответник, то в случая постановките на т.2 от ТР № 3/15.11.2013 г. на ВКС по тълк.д. № 3/2013 г., ОСГТК не намират приложение, а приложимо е тълкуването, направено с ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС по тълк.д. № 5/2014 г., ОСГТК. В случая обаче е невъзможно едновременно приложение на нормите на чл.40 от ЗЗД и на чл. 38,ал.1 от ЗЗД. Съгласно нормата на чл. 40 от ЗЗД, ако представителят и лицето, с което той договаря, се споразумеят във вреда на представлявания, договорът не произвежда действие за представлявания, а съгласно нормата на чл.38,ал.1 от ЗЗД, представителят не може да договаря от името на представлявания с друго лице, което той също представлява, освен ако представляваният е дал съгласието си за това. Безспорно е, видно е и от текста на генералното пълномощно, че в случая представляваното дружество „Е.“ЕООД не е дало съгласие Р. да договаря от негово име с друго лице, което той също представлява. Както е посочено в мотивите по т.ІІІ.3 от ТР №

5/12.12.2016 г. на ВКС по тълк.д. № 5/2014 г., ОСГТК, увреждането на представлявания и недобросъвестността на представителя и на насрещната страна по договора са релевантни за недействителността по чл.40 от ЗЗД и тя ще намери приложение само когато договорът е сключен в рамките на представителната власт, учредена с пълномощно, но не и когато представителят е действал без представителна власт. В хипотезата на чл. 38,ал.1 от ЗЗД, когато представителят е договарял от името на представлявания с друго лице, което той също представлява, без представляваният да е дал съгласие за това, извършената сделка е такава извън предоставената представителна власт (при превишаване пределите на учредената представителна власт) и тя е в състояние на висяща недействителност. Последиците по чл.40 от ЗЗД следователно могат да настъпят само когато договор е сключен в рамките на представителна власт, а последиците по чл.38,ал.1 от ЗЗД (и чл.42,ал.2 от ЗЗД) могат да настъпят само когато договор е сключен извън предоставената представителна власт. Както е посочено в т.ІІІ.6 от мотивите на ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС по тълк.д. № 5/2014 г., ОСГТК, представляваният може да се позове на недействителността по чл.40 от ЗЗД пред съда, като заяви такова правоизключващо възражение срещу предявен против него облигационен иск по повод изпълнението на увреждащия го договор, сключен от негово име. Такова възражение следва да бъде заявено с отговора на исковата молба съгласно чл. 367,ал.2,т.5 от ГПК, а ако не бъде заявено с него, настъпва преклузията по чл.370 от ГПК – ответникът не може да заяви това възражение по-късно с процеса, включително с допълнителния отговор, с който съгласно чл.373,ал.2 от ГПК той е длъжен да отговори вече само на допълнителната искова молба. Както е посочено в мотивите по т.ІІ,2 от ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС по тълк.д. № 5/2014 г., ОСГТК, при сключен договор без представителна власт (каквато е и хипотезата по чл. 38,ал.1 от ЗЗД), позоваването на недействителността може да бъде направено пред съда с възражение срещу предявен иск, а съгласно мотивите по т. т. ІІ,3 от ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС по тълк.д. № 5/2014 г., ОСГТК ако мнимо представляваният пропусне да направи това правоизключващо възражение в преклузивния срок по чл. 133 във вр. с чл.131 от ГПК, съответно, при търговските спорове по чл. 370 във вр. с чл. 367,ал. 2,т.5 от ГПК, ще се стигне до ефект на потвърждаване на договора. Следователно, дори и договор да е сключен от представител без

представителна власт, ако представляваният не направи възражението по чл.38,ал.1 от ЗЗД с отговора на исковата молба, той повече не може да се позовава на висяща недействителност на договора, а се счита, че е потвърдил договора. В разглеждания сега казус ответникът не е заявил възражение за недействителност на договорната връзка между него и ищеца, посочена в исковата молба, на основание чл.38,ал.1 от ЗЗД с отговора на исковата молба от 19.09.2022 г., при това въпреки че с него той е представил генералното пълномощно от 23.09.2020 г. и в отговора е изложил съображения, че Р. е управител на дружеството-ищец и генерален пълномощник на ответното търговско дружество и в тези свои две качества е подписвал процесните фактури, поради което, от една страна, ответникът е загубил възможността да направи това възражение впоследствие в хода на процеса, и, от друга страна, незаявявайки това възражение, е направено потвърждаване на договора. Едва в отговора на допълнителната искова молба от 4.11.2022 г. ответникът възразява, че по отношение на дейността на Р. е налице забрана за подобни фактически и правни действия, каквато е записана в чл.38,ал.1 от ЗЗД, тъй като няма съгласие да договаря като пълномощник на дружеството-ответник с дружеството-ищец, което също представлява, поради което и само на това основание всички сделки, за които са съставени процесните 7 фактури, са в състояние на висяща недействителност. При тези обстоятелства няма основание при решаването на спора между страните да се изследва наличието на хипотеза по чл.38,ал.1 от ЗЗД и по чл. 42,ал.2 от ЗЗД, респективно, по чл.301 от ТЗ. Основателно е оплакването на жалбоподателя, заявено във въззивната жалба, че възражението на ответника за висяща недействителност на сделките на основание чл.38,ал.1 от ЗЗД е преклудирано и не следва да бъде разглеждано от съда, тъй в отговора на исковата молба ответникът не се е позовал на нормата на чл.38,ал.1 от ЗЗД като основание за висяща недействителност на сделките, последица от което е преклудирание на това възражение, което е наведено едва с писмения отговор на допълнителната искова молба, съответно, че решението на окръжния съд е неправилно, защото съдът е разгледал това възражение и го е приел за основателно. Тъй като установеното с разпоредбата на чл.38,ал.1 от ЗЗД правило не е от императивен характер, не е в защита на публичен интерес, а нормата е установена единствено в защита на представлявания при отчитане възможността от конфликт на интереси между представителя и

представлявания при сключването на сделката от представителя с друго лице, което той също представлява, като преценката дали сключения договор е в негова полза е изцяло за представлявания и затова той може да потвърди впоследствие сключената сделка, то тази норма е диспозитивна и съдът може да я приложи при решаването на спора само след надлежно заявено възражение, т.е. в случая не може да я приложи служебно, още повече при дължимото отчитане на обстоятелството, че след като мнимо представляваният пропусне да направи правоизключващото възражение в посочения по-горе преклузивен срок, с отговора на исковата молба, ще е налице и ефект на потвърждаване на сделката.

С отговора на исковата молба от 19.09.2022 г. ответникът е заявил единствено възражение за недействителност на сделките продажби по смисъла на чл.40 от ЗЗД (като сключени във вреда на представляваното дружество), тъй като е заявено, че е налице целенасочено и системно задлъжняване на ответното дружество към дружеството-ищец, в което Р. е съсобственик на капитала и негов управител, като преди това са изложени съображения за това, че по седемте броя издадени фактури не са налице реално сключени и извършени договори за продажба и ищецът-продавач не е прехвърлял никакви вещи на дружеството-купувач и ответник по делото, а издадените фактури са издавани и получавани от едно и също лице, а именно Ф.Р., който е управител на дружеството-ищец и същевременно е генерален пълномощник на ответното търговско дружество, и той е подписвал като представител на продавача и като пълномощник на купувача процесните фактури. Това възражение окръжният съд не е разгледал. При възражение за недействителност на договор съгласно чл.40 от ЗЗД, тъй като представителят на едната страна се е споразумявал с другата страна във вреда на представлявания, в тежест на представлявания е да докаже, че договорът, сключен за него от представителя и от третото лице-на срещна страна го уврежда и че е налице „споразумяване“ между тях в смисъл че е налице недобросъвестност на представителя и на срещната страна по договора (третото лице) относно увреждането на представлявания, които увреждане и споразумяване са налице към момента на сключването на договора. Относно обективният елемент-увреждането на интересите на представлявания в случая ответникът с отговора на исковата молба твърди, че не са налице реално сключени и извършени договори за продажба, че ищецът не е прехвърлял

никакви вещи на дружеството-купувач, а със седемте фактури са документирани нереални/фиктивни сделки, че дружеството-ищец е нямало техническата възможност да изработва описаните във фактурите изделия от дърво, то е нямало и назначен персонал за такива дейности, че между дружествата е нямало никакъв подписан договор или рамково споразумение за подобни покупко-продажби или най-малкото управителят на купувача Ъ. Е. не е била информирана за подобен договор, като е налице целенасочено и системно задлъжняване на ответното търговско дружество към ищцовото, в което Р. е съсобственик в капитала му и негов управител, съответно, при тези твърдения следва да се разбира, че според ответника увреждането представлява задължаване за него да плати исковата сума без да е налице реално извършена продажба, без той да е получил стоката. Относно субективния елемент-споразумяване между представителя и насрещната страна по договора (третото лице) за увреждането на представявания ответникът твърди в отговора на исковата молба, че дружеството-ищец е вписано в ТР на 2.03.2022 г. с капитал 100 лв. и внезапно това новообразувано дружество продава на ответното дружество струговани колове на стойност 15 520,18 лв. с фактура от 25.03.2022 г., няма никакъв превозен документ за дървесните заготовки, няма приемателно-предавателен протокол, а просто една гола фактура, като в исковата молба няма нито дума за реално извършени продажби, а се твърди само, че са налице издадени от ищеца фактури, които са получени от ответника, но без да се посочи, че това е ставало физически от едно и също лице, тъй като учредител на дружеството-ищец и негов управител е лицето Ф.Р., който по същото време е и генерален пълномощник (на практика с неограничени правомощия) на ответното търговско дружество, и той е подписвал и като представител на продавача, и като пълномощник на купувача процесните фактури, за него не е представлявало никаква трудност да изготвя каквито поиска фактури за краткия период от 25.03.2022 г. до 21.07.2022 г., в който управителя на ответното дружество е нямал възможност да пребивава в Б. и да следи за работата на дружеството поради сериозни лични проблеми в Р.Т., а пълномощникът е знаел за всички тези обстоятелства, следователно, при тези твърдения следва да се разбира, че според ответника с оглед участието на Р. в сделката като представител и на двете страни по нея, то тези две страни знаят (осъзнават), че сключеният договор обективно го уврежда като

представляван. По начало недействителността на сделката в хипотезата на чл.40 от ЗЗД е установена от закона единствено и изключително в интерес на представлявания, който единствен е увреден от договора, поради което тази недействителност има защитна функция само за увреденото представлявано лице, чийто представител е злоупотребил с доверието му, а насрещната страна по договора най-често се е облагодетелствала от това за негова сметка. В случая от справка в ТРРЮЛНЦ се установява, че дружеството-ищец „Е.“ООД-гр.М. е регистрирано на 2.03.2022 г. с внесен капитал 1000 лв., с предмет на дейност „търговия с дървен материал; транспортни услуги; извършване на търговска дейност чрез покупко-продажба на стоки; продажба на стоки от собствено производство; производство и реализация на селскостопанска продукция; разкриване и експлоатация на туристически обекти; добив и обработка на дървесина, както и всяка друга дейност, незабранена със закон“, със съдружници Ф.К.Р. (с дялово участие 20 лв.) и Г.А.Е., гражданин на Т. (с дялово участие 80 лв.), които две лица са и управителите на дружеството. Процесните продажби са извършени в рамките на четири месеца, в периода 25.03.-21.07.2022 г., за което са издадени посочените в исковата молба 7 броя фактури, като първата е от датата 25.03.2022 г. Във фактурите посочените лица като представители на дружествата са Ъ. Е. за купувача „Е.“ЕООД и Ф.Р. за продавача „Е.“ООД. Безспорно е, че в посочения период управителката на дружеството-ответник „Е.“ЕООД Ъ. Е. не е участвала в тези сделки, а това дружество също е било представлявано от Ф.Р. като негово пълномощник въз основа на генералното пълномощно от 23.09.2020 г. С допълнителната искова молба ищецът е представил писмени доказателства (л.44-69) за извършен износ (превоз) на стоки от ответното дружество „Е.“ЕООД за фирми в Р.Т. на датите 25.03.2022 г. (за Т.е.и.д.ж. LTD), 11.04.2022 г. (за Т.е.и.д.ж. LTD), 29.04.2022 г. (за А.А.А.), 20.05.2022 г. (за А.А.А.), 30.05.2022 г. (за S.O.U.), 21.07.2022 г. (за Т.е.и.д.ж. LTD), като в товарителниците от посочените дати като пункт на товарене на стоката са посочени гр. С. (от 11.04.2022 г.) и гр. В. (всички останали). Датите на издаване на процесните фактури са 25.03.2022 г., 6.04.2022 г., 29.04.2022 г., 27.05.2022 г., 17.06.2022 г., 21.06.2022 г. и 21.07.2022 г. Ответникът нито твърди, нито установява с горепосочените документи той да е изнесъл друга стока, т.е. така изнесената стока да е различна от стоката, посочена като закупена съгласно процесните фактури. Видно от представеното от ответника

с отговора на допълнителната искова молба в копие пълномощно, управителя на „Т.е.ю.д.т.“ООД Х.Ф.Т. е упълномощил на 15.12.2021 г. Г.А.Е. да представлява дружеството на територията на Р. Б. пред всички институции и да извършва сделки. Видно от представения от ответника също с отговора на допълнителната искова молба в копие договор за консултантски услуги, той е сключен на 20.01.2022 г. също между „Т.е.ю.д.т.“ООД и Г.А.Е. и с него той е упълномощен от това дружество като консултант за купуване на горски продукти от Б. и други дейности. Видно от пълномощното с нотариална заверка на подписа от 28.02.2011 г., представено след изискването му от съда от Р.Я., О.К.Ч. като управител на „Е.“ЕООД-гр. С. е упълномощил Р.Ц.Я., ЕТ с фирма „Р.-Р.Я.“-гр.П., да представлява дружеството пред митническите власти. Видно от заключението на вещото лице Е.К. от 18.04.2023 г., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 26.04.2023 г., главницата по седемте процесни фактури е 102 827,15 лв., лихвата до 18.08.2022 г. е общо 2 412,95 г. (с посочени период и сума за всяка от фактурите), фактурите са осчетоводени в счетоводствата на страните, включени са в дневниците за продажби и в справките-декларации по ЗДДС на „Е.“ООД и в дневниците за покупки и в справките-декларации по ЗДДС на „Е.“ЕООД, от ответника не са извършвани плащания, „Е.“ООД е закупило изделията от дървесина струговани колове и струговани греди от „П.в.“ЕООД, закупените стоки са осчетоводени в счетоводството на двете дружества и същите са заплатени на доставчика по банков път. Видно от същото заключение, от счетоводството на ответника не са били предоставени на вещото лице аналитичен и хронологичен регистър, от представеното (от ответника с отговора на допълнителната искова молба) банково извлечение на ответното дружество за периода месец януари на 2022 г.-31.07.2022 г. вещото лице е установило 2 получени превода от Т.е.-Т. – на 5.01.2022 г. за сума 7 800 лв. (4007 евро) и на 29.03.2022 г. за сума 13 601,95 лв. (6982,35 евро), - на 11.04.2022 г. по сметката на дружеството е постъпила сума в размер на 15 800 лв. (8 000 евро), но от извлечението не става ясно от кого и за какво, от представените от „Е.“ЕООД фактури, издадени на Т.е.-Т., е видно, че дружеството е получавало аванси, но кога и в какъв размер на вещото лице не е предоставена информация, представените към допълнителната искова молба писмени доказателства са придружаващи документи за извършен износ на готовите изделия от дърво в Р.Т. от страна на ответника по делото. Видно от същото заключение, за периода 2.03.2022

г.-22.07.2022 г. в дружеството-ищец няма назначен персонал, то не разполага с дървообработващи машини, за цитирания период икономическата дейност е търговия, а не преработване и производство на дървен материал, дружеството-ищец не е придобивало дървен материал за изработване на посочените във фактурите количества дървесни изделия, „Е.“ООД е закупувало готова импрегнирана дървесина от „П.в.“ЕООД и я е продавало на „Е.“ЕООД, готовият дървен материал се товари от базата на „П.в.“ и се изнася от „Е.“ за Р.Т., закупеният дървен материал от фирма „Е.-В.К.“ представлява необработена технологична дървесина, която след закупуването ѝ е транспортирана до базата на „П.в.“ за дообработване, тази дървесина отново е продадена на „Е.“ и натоварена от базата на „П.в.“ за износ, дружеството-ищец е закупило посочените в процесните фактури струговани колове, струговани греди и технологична дървесина, фактурите за доставките са осчетоводени в счетоводството на ищеца, посочените в процесните фактури стоки са закупени от „Е.“ООД, дружеството не е преработвало дървесина за процесния период, готовият дървен материал, който „Е.“ООД продава на „Е.“ЕООД е товарен от базата на „П.в.“ЕООД, доставчиците на тази дървесина на „П.в.“ЕООД и „Е.-В.К.“ЕООД. С молба от 3.05.2023 г. дружеството-ищец представя по делото документите (фактури, платежни нареждания и три броя писма от „Е.“ООД до ТД на НАП-П.-офис С. по преписка), с които е закупило от „П.в.“ЕООД-гр.В. и от „Е.-В.К.“ЕООД-гр.В. готов дървен материал и документи за плащане на закупения дървен материал (л.183-223), като седемте броя представени фактури са издадени на същите дати, на които са издадени и седемте фактури, посочени в исковата молба – от „П.в.“ЕООД са издадени общо пет фактури на датите 25.03.2022 г. за продажба на струговани колове за сумата 15 310,91 лв., 29.04.2022 г. за продажба на струговани греди за сумата 13 456,67 лв., 27.05.2022 г. за продажба на струговани колове за сумата 22 076,46 лв., 17.06.2022 г. за продажба на струговани греди за сумата 18 796,63 лв. и 21.07.2022 г. за продажба на струговани колове за сумата 16 590,93 лв. и от „Е.-В.К.“ЕООД са издадени общо две фактури на датите 6.04.2022 г. за продажба на игл.дървен материал (технологична дървесина – дребна и средна) за сумата 11 999,82 лв.и 21.06.2022 г. за продажба на черен бор-технологична дървесина дребна за сумата 672 лв. Видно от обясненията, дадени от Ф.Р. като управител на дружеството-ищец „Е.“ООД-гр.М. в съдебното заседание на окръжния съд на

14.09.2023 г. по реда на чл. 176, ал. 1 от ГПК, пристъпили са към междинни сделки между „Е.“ООД-гр.М. и „Е.“ЕООД-гр.С. при износа на дървесина и готови дървени изделия за турски фирми в Р.Т., защото финансовия рейтинг на „Е.“ЕООД бил много зле и доставчиците от Б., от които са закупени дървесината и готовите дървени изделия, искали гарант, че парите ще им бъдат изплатени, поради което дървеният материал и готовите дървени изделия са закупени от „Е.“ООД и след това продадени на „Е.“ООД почти без печалба, за да бъде изнесена за фирми в Р.Т. и да бъдат погасени предходни аванси, дължими от „Е.“ЕООД към фирми в Т., тези аванси са погасени в една част, но те са доста по-големи. Видно от същите обяснения, една част от дървесината и готовите дървени изделия е закупена с лични негови средства и на другия съдружник в „Е.“ООД Г.А. Е., друга част са закупени и платени с личен кредит, който той все още има, от 25 000 лв. към „У.Б.“АД, и една част от материалите не е платен, защото няма средства и „Е.“ЕООД не си плаща фактурите. Видно от същите обяснения, тези сделки са направени основно за да се покрият задължения на „Е.“ЕООД към турски фирми, тези фирми са приспадали част от авансите си, дължими от „Е.“ЕООД, от износа на тази дървесина и готови дървени материали, съвсем малка част е платена от турските фирми, имало разследване за това нищо и „Е.“ЕООД получило отказ от П., българската фирма „Е.“ЕООД се занимавала с дървопреработване, а в Т. се занимавал със строителство, тези турски фирми, на които е продаден дървения материал, са предплатили аванс за този дървен материал, но този аванс не е ползван по предназначение, а за извършване на строителство на кооперация в Т., той не може да каже какво е станало при това строителство с тези пари, той лично е бил четири пъти поръчител за кредити над 200 000 лв., защото двамата съдружници в „Е.“ООД като турски граждани не могли да получат кредити от българските банки, тези пари от кредитите същи били използвани за техни цели, тези кредити са изплатени на банките, сегашният собственик А. продала два имота след смъртта на баща ѝ, за да покрие тези кредити в „У.Б.“АД и „Р.“. Видно от същите обяснения, клиентите, които са дали пари на „Е.“ЕООД и са преведени по банка, си търсят парите от него и от А., с телефонни заплашвания и имейли, лично А. Е. му звъняла по телефона и била разстроена, защото лицето А.А., един от клиентите на „Е.“, е в техния офис в Т. и ги заплашва, той не вижда какво е неговото благодетелстване, защото неговата фирма освен задължения и

банков кредит нищо друго няма, авансите са били изплатени на „Е.“ЕООД много преди регистрацията на „Е.“ООД, можи би една година преди това. Видно от същите обяснения, веднага след смъртта на собственика на „Е.“ЕООД той получил генерално пълномощно от дъщеря му А. Е., финансовите действия минавали през „Р.“АД с потвърждение, код, който му бил пращан от А.Е., всички действия с банковата сметка на „Е.“ЕООД в тази банка ставали с код, който А. Е. му пращала, и в другата банка „У.Б.“АД пак било с код, пращан от А. Е., пращали му отчети и в последното обяснение, което той давал в полицията по повод жалба от А., той приложил имейла, който изпратил към А. Е. към дата 31.12.2021 г. със задължения за заплати, задължения към доставчици, контрагенти и др., с всички задължения на „Е.“ЕООД, от 26 000 лв. налични пари в касата той е платил задължения към работници и своята заплата, които работници са дали обяснения в полицията и потвърдили, че са им изплатени заплатите към края на май 2022 г. на ръка, в брой от него. Видно от представеното в съдебното заседание на окръжния съд на 11.10.2023 г. постановление от РП-С. от 16.05.2023 г., било е отказано образуване на наказателно производство във връзка със сигнал от адвокат А. като пълномощник на Ъ. Е.-управител на „Е.“ЕООД-гр.С. с твърдения за извършени измамливи действия и данъчни нарушения от Ф.Р., който в качеството си на упълномощен представител на „Е.“ООД и управител и съсобственик на капитала на „Е.“ООД за периода от 25.03.2022 г. до 21.07.2022 г. е издал 7 броя фактури от „Е.“ООД в качеството му на изпълнител на „Е.“ЕООД като получател на обща стойност 102 827,15 лв. без посочените във фактурите стоки (струговани колове, греди и технологична дървесина) да са били реално предмет на сделката, без наличието на същите в което и да е от двете дружества, т.е. налице са фиктивни сделки, целящи задлъжняване на „Е.“ЕООД към „Е.“ООД от една страна и от друга приспадане на наследващ се данъчен кредит в особено големи размери (около 17 137,86 лв.) от страна на „Е.“ЕООД. Установява се следователно от представените от ищеца писмени доказателства и от заключението на вещото лице К., че в случая са извършени от дружеството-ищец първо покупки на стоките от две фирми, които след това то е продало на ответното дружество с процесните 7 броя фактури, дружеството-ищец е платило стоките на фирмите, от които ги е закупило, след продажбата на стоките от ищеца на ответника с процесните 7 броя фактури ответното дружество ги е изнесло и ги е продало

на фирми в Р.Т.. Видно е следователно, че посочените в исковата молба сделки са реално извършени и след това стоките са изнесени именно от ответното дружество в Р.Т. за други фирми, като не се нито твърди, нито установява от ответника с тези доставки на турските фирми да са му причинени вреди, не се установява и наличие на някакви специфични наследващи са при договор за продажба ползи за дружеството-ищец и съдружниците в него, поради което в случая не се установява нито увреждане на ответното дружество, нито споразумяване между представителя Р. и ответното дружество за такова увреждане. Неоснователно е затова твърдението на ответника, заявено в отговора на исковата молба, че той не дължи заплащане на исковата сума с оглед действия на Р. като управител на дружеството-ищец и пълномощник на дружеството-ответник и липса на реално сключени и изпълнени договори за продажба. Установява се, че дружеството-ищец е продало на дружеството-ответник стоките по посочените в исковата молба 7 броя фактури, чиято цена ответникът не е заплатил на ищеца, поради което основателно ищецът претендира за присъждането на сумата 102 827,15 лв., ведно със законната лихва от 19.08.2022 г., както и на сумата 2223,29 лв. за лихва за забавата (изчислена от вещото лице К. в по-висок размер – 2 412,95 лв. със заключението на ССЕ от 18.04.2023 г. за времето до 18.08.2022 г.).

Установява се следователно, че предявените от ищеца искове за присъждане на продажната цена и на лихви (мораторни и законни) са основателни и неправилно са били отхвърлени от окръжния съд. Въззивната жалба е основателна. Следва решението на окръжния съд да бъде отменено, като се присъди в полза на ищеца и в тежест на ответника заплащането на претендираните суми.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените за производството по спора пред двете съдебни инстанции съдебни разноси – 4 202,02 лв. ДТ по сметка на ОС-С. (л.2 от досието на делото на ОС), 3 650 лв. платено адвокатско възнаграждение за производството пред окръжния съд съгласно договор за правна защита и съдействие от 18.08.2022 г. (л.6), 300 лв. за възнаграждение на вещо лице (л.117), 2101,01 лв. ДТ по сметка на ПАС (л.16 от досието на делото на ПАС), 8 850 лв. адвокатско възнаграждение за производството пред

апелативния съд съгласно договор за правна защита и съдействие от 21.11.2023 г. (л.46) – общо в размер на 19 103,03 лв.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 52/25.10.2023 г., постановено по т.д. № 51/2022 г. на ОС-С., с което са отхвърлени предявените от „Е.“ООД-гр.М. срещу „Е.“ЕООД-гр.С. главен иск по чл.327,ал.1 ТЗ във връзка с чл.79,ал.1 ЗЗД за сумата 102 827,15лв. с ДДС, представляваща цената на доставени, но незаплатени стоки по фактури, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда- 18.08.2022год. до окончателното ѝ изплащане, и акцесорен иск с правно основание чл.86 ЗЗД за сумата 2 223,29лв., представляваща мораторните лихви за забавено плащане на сумите по фактурите, считано от датата на падежа за плащане по всяка фактура до 19.08.2022год., и е осъдено „Е.“ ООД-гр.М. да заплати на „Е.“ ЕООД-гр.С. съдебните разноски по делото в размер на 3 950лв., КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Е.“ЕООД-гр.С., ЖК“У.“, П.з.-Ш., ул.“Б.ф.“, ЕИК ***** да заплати на „Е.“ООД-гр.М., ул.“Я.“**, ЕИК ***** сумата 102 827,15 лв., представляваща неизплатена продажба цена на продадена стока струговани дървени колове, греди и технологична дървесина по издадени седем броя фактури – фактура № 1/25.03.2022 г. за сума 15 520,18 лв., фактура № 2/6.04.2022 г. за сума 12 390 лв., фактура № 3/29.04.2022 г. за сума 13 752,98 лв., фактура №5/27.05.2022 г. за 22 708,68 лв., фактура №8/17.06.2022 г. за 19 471,39 лв., фактура №9/21.06.2022 г. за 744 лв. и фактура № 11/21.07.2022 г. за 18 249,92 лв., - ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 19.08.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 2 223,29 лв., представляваща мораторна лихва за забавено плащане на продажната цена по посочените седем броя фактури до датата 18.08.2022 г., а също и сумата 19 103,03 лв. – разноски за производството по спора пред окръжния съд и пред апелативния съд.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____